TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija)

SPRENDIMAS

2006 m. sausio 12 d. *

Byloje C-173/04 P

dėl 2004 m. balandžio 6 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG, įsteigta Eppelheim (Vokietija), atstovaujama *Rechtsanwälte* H. Eichmann, G. Barth, U. Blumenröder, C. Niklas-Falter, M. Kinkeldey, K. Brandt, A. Franke, U. Stephani, B. Allekotte, E. Pfrang, K. Lochner ir B. Ertle,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamai G. Schneider,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: vokiečių.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai K. Schiemann, K. Lenaerts, E. Juhász ir M. Ilešič (pranešėjas),

generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer,
posėdžio sekretorė K. H. Sztranc, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. birželio 16 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2005 m. liepos 14 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo apeliaciniu skundu *Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG* prašo panaikinti 2004 m. sausio 28 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Deutsche SiSi-Werke prieš VRDT* (Maišelis plokščiu dugnu) (T-146/02–T-153/02, Rink. p. II-447, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo buvo atmesti jos ieškiniai, kuriais siekta panaikinti 2002 m. vasario 28 d. Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) antrosios apeliacinės tarybos sprendimus (bylos R 719/1999-2–R 724/1999-2, R 747/1999-2 ir

R 748/1999-2) atsisakyti įregistruoti aštuonis erdvinius prekių ženklus, kuriuos sudaro įvairūs pastatomieji gėrimų maišeliai (toliau – ginčijami sprendimai).

Teisinis pagrindas

2 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1) 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktai nurodo:

„Neregistruojami šie žymenys:

<...>

b) neturintys jokio skiriamojo požymio prekių ženklai;

c) prekių ženklai, sudaryti tiktai iš žymenų arba nuorodų, kurie prekyboje gali būti naudojami žymėti rūšiai, kokybei, kiekiui, paskirčiai, vertei, geografinei kilmei arba prekių pagaminimo ar paslaugų suteikimo laikui, ar kitoms prekių ar paslaugų savybėms“.

Ginčo aplinkybės

3 1997 m. liepos 8 d. apeliantė, remdamasi Reglamentu Nr. 40/94, pateikė VRDT aštuonias paraiškas įregistruoti erdvinius Bendrijos prekių ženklus.

4 Šiuos prekių ženklus sudaro įvairūs pastatomieji gėrimų maišeliai. Šie maišeliai yra išgaubtos formos, išplatėjusiu dugnu ir, remiantis paraiškomis, iš priekio yra panašūs į ištemptą trikampį arba ovalą, kai kuriais atvejais – su įgaubimais šone.

5 Prekės, kurioms prašoma įregistruoti minėtus prekių ženklus, atsižvelgiant į apeliantės šiuo atžvilgiu padarytus pakeitimus, yra „vaisių gėrimai ir vaisių sultys“, priskiriamos peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 32 klasei.

6 1999 m. rugsėjo 24 d. ir 27 d. Sprendimais VRDT ekspertas aštuonias paraiškas atmetė nurodydamas, kad prašomi įregistruoti prekių ženklai neturi skiriamojo požymio.

7 VRDT antroji apeliacinė taryba ginčijamais sprendimais patvirtino eksperto sprendimus. Iš esmės ji manė, kad, matydami pastatomuosius maišelius, vartotojai matytų ne komercinės kilmės nuorodą, o tik pakuotės formą. Ji pridūrė, kad siekiant apsaugoti konkurentų, pakuočių gamintojų ir gėrimų gamintojų interesus tokios rūšies pakuotė negali būti monopolizuojama.

Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

8 Apeliantė Pirmosios instancijos teisme pareiškė ieškinius dėl ginčijamų sprendimų panaikinimo.

9 Skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad VRDT antroji apeliacinė taryba teisingai manė, jog prašomi įregistruoti prekių ženklai neturi skiriamojo požymio vaisių gėrimų ir vaisių sulčių atžvilgiu.

10 Skundžiamo sprendimo 39–43 punktuose Pirmosios instancijos teismas atmetė apeliantės argumentus, jog vaisių gėrimų ir vaisių sulčių pakavimas į pastatomuosius maišelius pats savaime yra neįprastas.

11 Kadangi apeliantė rėmėsi ir tuo, jog nurodytuose modeliuose yra dizaino elementų, kuriems būdingi ne tik įprasti arba funkciniai požymiai, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 44–51 punktuose vieną po kito išnagrinėjęs įvairius išvaizdos elementus, to paties sprendimo 52 punkte įvertino aptariamų pakuočių vaizdo sukuriamą bendrą įspūdį ir nusprendė, kad tie modeliai neturi skiriamojo požymio.

12 Todėl neatsižvelgęs į kitus apeliantės pateiktus argumentus, Pirmosios instancijos teismas pastarosios ieškinius atmetė ir priteisė iš jos bylinėjimosi išlaidas.

Apeliacinis skundas

13 Savo apeliaciniame skunde, kuris grindžiamas trimis pagrindais, apeliantė Teisingumo Teismo prašo panaikinti skundžiamą sprendimą ir priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas.

14 VRDT prašo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl pirmojo pagrindo pirmosios dalies

Šalių argumentai

15 Pirmojo pagrindo pirmąja dalimi apeliantė nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į prekių, kurioms prašoma įregistruoti ženklą, sektorių ir kartu į pakuočių formas, su kuriomis reikia atlikti palyginimą vertinant prašomų įregistruoti prekių ženklų skiriamąjį požymį.

16 Apeliantė tvirtina, kad gėrimų sektoriuje, kitaip nei nepagrįstai teigiama skundžiamo sprendimo 38 punkte, vartotojai jau seniai yra įpratę iš prekės pakuotės spręsti apie jos kilmės nuorodą. Taigi gėrimų pakuotės forma yra identifikavimo priemonė, kurią paprastas vartotojas supranta kaip kilmės nuorodą ir kartu kaip prekių ženklą.

17 Remiantis nusistovėjusia Bendrijos teismų praktika, darytina išvada, kad nuo sektoriaus standartų ar įpročių stipriai nukrypstanti gėrimų pakuotės forma atlieka savo esminę kilmės nuorodos funkciją.

18 Apeliantės teigimu, Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad nėra įrodymų dėl pastatomųjų maišelių naudojimo vaisių gėrimams ir vaisių sultims. Iš tikrųjų Europos rinkoje vaisių gėrimai ir vaisių sultys, išskyrus apeliantės prekes, pakuojamos tik į stiklinius butelius arba kartonines dėžutes. Taigi šios formos pakuotė yra neįprasta tokių gėrimų pakuotė ir todėl reikėjo pripažinti jos skiriamąjį požymį.

19 Vertindamas tokių pakuočių įprastą naudojimą, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, nes atsižvelgė ne į įpročius vaisių gėrimų ir vaisių sulčių sektoriuje Europos lygiu, bet apskritai į praktiką skystų maisto produktų sektoriuje arba pasauliniu lygiu.

20 Be to, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą priskirdamas nagrinėjamų pastatomųjų maišelių formą „pagrindinėms geometrinėms formoms“. Iš tikrųjų kadangi Europos vaisių gėrimų ir vaisių sulčių rinkoje pastatomieji maišeliai nenaudojami, išskyrus tuos, kuriuos naudoja apeliantė, tokio maišelio forma negali būti „pagrindinė forma“ minėtų prekių atžvilgiu.

21 VRDT primena, kad, remiantis nusistovėjusia Bendrijos teismų praktika, vertinant pakuotės formos skiriamąjį požymį svarbu patikrinti, ar paprastas vartotojas iš tikrųjų gali tokią formą suvokti ne tik kaip talpyklą, bet ir kaip nagrinėjamos prekės komercinės kilmės nuorodą. Šiuo atžvilgiu prekių ženklas atlieka savo kilmės nuorodos funkciją, kai stipriai nukrypsta nuo sektoriaus standartų ar įpročių.

22 Kai Bendrijos teismų praktika kalba apie formos nukrypimą nuo sektoriaus standartų arba įpročių, jos nustatomos lyginimo ribos yra platesnės nei prekių ženklo paraiškoje nurodytų prekių įprastos formos. VRDT nuomone, jeigu vartotojas jau įpratęs prie tam tikros prekės konkrečios rūšies pakuotės, pirmą kartą pamatęs tokios pačios rūšies pakuotę naudojamą kitai prekei, jis pamanys, kad tai yra tik pakuotės forma, o ne tos kitos prekės kilmės nuoroda. Todėl būtų klaidinga vertinti visuomenės suvokimą atsižvelgiant tik į jau esančias pakuotes vien tik paraiškoje įregistruoti prekių ženklą nurodytoms prekėms.

23 Todėl atsižvelgdamas į kitokių nei paraiškoje įregistruoti prekių ženklą nurodytų skystų maisto produktų pakuotes, Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos.

24 Be to, tai, kaip konkrečiai Pirmosios instancijos teismas apibrėžė medžiagą, su kuria būtina atlikti palyginimą vertinant visuomenės suvokimą, yra konstatavimo ir faktinių aplinkybių vertinimo klausimas, dėl kurio Teisingumo Teismas negali spręsti nagrinėdamas bylą apeliacine tvarka.

Teisingumo Teismo vertinimas

25 Remiantis nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika, prekių ženklo skiriamasis požymis Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto prasme turi būti vertinamas, pirma, atsižvelgiant į prekes arba paslaugas, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, ir, antra, atsižvelgiant į tai, kaip nagrinėjamas prekes ar

paslaugas suvokia atitinkama visuomenė, kurią sudaro paprasti pakankamai informuoti ir protingai pastabūs bei nuovokūs vartotojai (žr. 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Henkel prieš VRDT*, C-456/01 P ir C-457/01 P, Rink. p. I-5089, 35 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

26 Šiuo atveju neginčijama, kad nagrinėjamus prekių ženklus prašoma įregistruoti vaisių gėrimams ir vaisių sultims ir kad atitinkamą visuomenę sudaro visi galutiniai vartotojai, kaip skundžiamo sprendimo 34 ir 36 punktuose konstatavo Pirmosios instancijos teismas.

27 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką pačios prekės formą turinčių erdvinių prekių ženklų skiriamojo požymio vertinimo kriterijai nesiskiria nuo tų, kurie taikomi kitoms prekių ženklų kategorijoms (minėto sprendimo *Henkel prieš VRDT* 38 punktas ir 2004 m. spalio 7 d. Sprendimo *Mag Instrument prieš VRDT*, C-136/02 P, Rink. p. I-9165, 30 punktą).

28 Tačiau, kaip skundžiamo sprendimo 37 punkte teisingai dėl šių kriterijų taikymo priminė Pirmosios instancijos teismas, atitinkama visuomenė nebūtinai taip pat suvoks pačios prekės formą turintį erdvinį prekių ženklą ir žodinį ar vaizdinį prekių ženklą, sudarytą iš nepriklausomo nuo juo žymimų prekių požymių žymens. Iš tikrųjų paprasti vartotojai nėra įpratę preziumuoti prekių kilmę remdamiesi jų ar jų pakuotės išore ir nesant jokių grafinių ar teksto elementų, todėl nustatyti tokio erdvinio prekių ženklo skiriamąjį požymį gali būti sunkiau negu žodinio ar vaizdinio prekių ženklo atveju (žr. pirmiau minėtų sprendimų *Henkel prieš VRDT* 38 punktą ir *Mag Instrument prieš VRDT* 30 punktą).

29 Ypač dėl erdvinių prekių ženklų, sudarytų iš prekių, pavyzdžiui, skysčių, kurios prekybos srityje pakuojamos dėl su prekės pobūdžiu susijusių priežasčių, pakuotės,

Teisingumo Teismas nusprendė, kad jie turi suteikti galimybę paprastam, pakankamai informuotam ir protingai pastabiam bei nuovokiam vartotojui neatliekant analizės ar palyginimo ir nesutelkiant ypatingo dėmesio atskirti šias prekes nuo kitų įmonių prekių (šiuo klausimu žr. dėl 1998 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 1989, 40, p. 1) 3 straipsnio 1 dalies b punkto, kuris yra tapatus Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktui, 2004 m. vasario 12 d. Sprendimo *Henkel*, C-218/01, Rink. p. I-1725, 53 punktą).

30 Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos skundžiamo sprendimo 38 punkte nuspręsdamas, kad paprastas vartotojas gėrimų pakuotės formą supras kaip prekės komercinės kilmės nuorodą tik tuo atveju, jeigu ši forma iš karto gali būti suprantama kaip tokia nuoroda. Be to, tame skundžiamo sprendimo punkte Pirmosios instancijos teismas nenurodė, kad vartotojas formos iš esmės nelaiko kilmės nuoroda arba kad skystos prekės pakuotė niekada negali turėti skiriamojo požymio Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto prasme.

31 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką tik prekių ženklas, kuris labai skiriasi nuo atitinkamo sektoriaus standartų ir įpročių bei dėl to gali atlikti savo esminę kilmės nuorodos funkciją, turi skiriamąjį požymį Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto prasme (minėtų sprendimų *Henkel prieš VRDT* 39 punktas ir *Mag Instrument prieš VRDT* 31 punktas).

32 Pirma, iš šių Teisingumo Teismo sprendimų neišplaukia, kad sektorių, kuriame atliekamas palyginimas, visada reikia apriboti tik prekių, kurioms pateikta paraiška įregistruoti, sektoriumi. Negalima paneigti, kad tam tikros prekės vartotojų suvokimui apie tą prekę ženklinantį prekių ženklą kartais įtaką gali daryti prekiavimo

kitomis prekėmis, kurių vartotojai jie taip pat yra, metodai. Todėl atsižvelgiant į nagrinėjamų prekių ir prašomo įregistruoti prekių ženklo rūšį, vertinant prekių ženklo skiriamąjį požymį gali prireikti atsižvelgti į platesnį sektorių.

33 Ypač šiuo atveju, kai prašomą įregistruoti prekių ženklą sudaro erdvinė atitinkamų prekių pakuotės forma – *a fortiori*, kai prekiaujant šiomis prekėmis dėl jų pobūdžio būtina pakuotė, kuri savo formą suteikia netgi prekei ir, nagrinėjant paraišką įregistruoti prekių ženklą, turi būti sutapatinama su prekės forma (minėto sprendimo *Henkel* 33 punktas) – reikšmingi gali būti tie standartai ir įpročiai, kurie taikomi tos pačios rūšies prekių, skirtų tiems patiems vartotojams, kaip ir prekės, dėl kurių pateikta įregistravimo paraiška, pakuotėms.

34 Iš tikrųjų negalima paneigti, kad paprastas vartotojas, įpratęs matyti tokioje pačioje pakuotėje įvairias skirtingų įmonių pagamintas prekes, gali iš karto nesuvokti, jog tokios rūšies pakuotė, kurią įmonė naudoja pardavinėdama tam tikrą prekę, yra kilmės nuoroda, net jeigu šios įmonės konkurentai tą pačią prekę pardavinėja kitokioje pakuotėje. Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad paprastas vartotojas, kuris neužsiima rinkos tyrimais, iš anksto nežino, jog tik viena įmonė tam tikrą prekę pardavinėja tam tikros rūšies pakuotėje, o jo konkurentai šiai prekei naudoja kitokių rūšių pakuotes.

35 Kita vertus, sektoriaus, kuriame turi būti atliekamas palyginimas, nustatymas yra faktų vertinimo klausimas. Tačiau, kaip išplaukia iš EB 225 straipsnio ir Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmosios pastraipos, apeliacinį skundą galima paduoti tik teisės klausimais. Dėl šios priežasties tik Pirmosios instancijos teismas yra kompetentingas nustatyti ir vertinti turinčius reikšmės bylai faktus bei įrodymus.

Faktų ir įrodymų vertinimas, išskyrus kai jie buvo iškreipti, nėra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliacinį skundą Teisingumo Teismui (žr. 2002 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *DKV prieš VRDT*, C-104/00 P, Rink. p. I-7561, 22 punktą ir minėto sprendimo *Mag Instrument prieš VRDT* 39 punktą).

36 Todėl Pirmosios instancijos teismas, nepadarydamas teisės klaidos, galėjo atsižvelgti į Europos rinkoje skystiems maisto produktams naudojamas pakuotes apskritai, kad nustatytų, ar vienas arba kitas iš nagrinėjamų aštuonių pastatomųjų maišelių leidžia paprastam vartotojui neatliekant analizės ar palyginimo ir nesutelkiant ypatingo dėmesio atskirti apeliantės prekes nuo kitų įmonių prekių.

37 Be to, skundžiamo sprendimo 47, 48 ir 52 punktuose Pirmosios instancijos teismas galėjo teisėtai remtis pastatomųjų maišelių „bendra forma", „pagrindine forma", „bazine forma" arba „standartine išvaizda", nes tokias formas ir išvaizdą jis galėjo nustatyti remdamasis Europos rinkoje skystų maisto produktų prekyboje naudojamais pastatomaisiais maišeliais.

38 Taigi reikia atmesti pirmojo pagrindo pirmąją dalį.

Dėl antrojo pagrindo

Šalių argumentai

39 Apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmąja dalimi apeliantė nurodo, kad atsižvelgiant į tai, kad Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktui

patenkinti užtenka silpno skiriamojo požymio, Pirmosios instancijos teismas erdviniams prekių ženklams kėlė per didelius reikalavimus. Pirmosios instancijos teismas turėjo taikyti dvimačių prekių ženklų atžvilgiu išplėtotą praktiką, pagal kurią galima registruoti ir tuos prekių ženklus, kurie, nors ir labai mažai, skiriasi nuo geometrinių formų.

40 Netgi pripažinus, kad Europos rinkoje pastatomieji vaisių gėrimų ir vaisių sulčių maišeliai yra įprasti, erdvinės maišelių formos, kurias prašoma įregistruoti kaip prekių ženklus, turi pakankamai dizaino elementų, kad galėtų atlikti kilmės nuorodos funkciją.

41 To paties pagrindo antrąja dalimi apeliantė nurodo, kad jeigu, kaip šiuo atveju, VRDT jau leido įregistruoti kitus tos pačios rūšies prekių ženklus tame pačiame sektoriuje ir prašomi įregistruoti prekių ženklai jau įregistruoti kaip nacionaliniai prekių ženklai daugelyje valstybių narių, VRDT ir Pirmosios instancijos teismas turi paaiškinti, dėl kokių priežasčių tų prekių ženklų paprastas vartotojas nesuvoks kaip prekių kilmės nuorodos. Skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas šio paaiškinimo nepateikė.

42 Atsakydama į antrojo pagrindo pirmąją dalį, VRDT nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas nekėlė griežtesnių reikalavimų erdvinių prekių ženklų skiriamajam požymiui, tačiau tik priminė nusistovėjusią Bendrijos teismų praktiką, jog visuomenė nebūtinai taip pat suvokia pačios prekės formą turintį erdvinį prekių ženklą ir žodinį ar vaizdinį prekių ženklą.

43 VRDT priduria, kad apeliantė apeliaciniame procese negali ginčyti skundžiamo sprendimo 52 punkte Pirmosios instancijos teismo atlikto faktų vertinimo, jog prašomo įregistruoti prekių ženklo dizaino elementai yra per menki, kad atitinkama visuomenė juos įsimintų.

44 Dėl to paties pagrindo antrosios dalies VRDT mano, jog priekaištas dėl nepakankamo motyvavimo yra akivaizdžiai nepagrįstas. Aplinkybė, kad prekių ženklas yra įregistruotas nacionaliniu lygiu, nesukuria Pirmosios instancijos teismui jokios specialios motyvavimo pareigos, jeigu šis nusprendžia priimti kitokį sprendimą nei nacionalinė tarnyba. Pirmosios instancijos teismas turi pagrįsti tik savo paties teisės taikymą.

Teisingumo Teismo vertinimas

45 Kalbant apie šio pagrindo pirmąją dalį, prekių ženklo skiriamasis požymis Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto prasme reiškia, kad šis prekių ženklas leidžia identifikuoti prekes ir paslaugas, kurioms prašoma jį įregistruoti, kaip pagamintas konkrečios įmonės bei atskirti jas nuo kitų įmonių prekių ir paslaugų (minėtų sprendimų *Henkel prieš VRDT* 34 punktas ir *Mag Instrument prieš VRDT* 29 punktas).

46 Pirma, ta pagrindo dalis, kurioje apeliantė Pirmosios instancijos teismui priekaištauja dėl to, jog jis skundžiamo sprendimo 37 ir 38 punktuose nusprendė, kad atitinkama visuomenė nebūtinai taip pat suvoks pačios prekės formą turintį erdvinį prekių ženklą ir žodinį ar vaizdinį prekių ženklą ir kad paprastas vartotojas gėrimų pakuotės formą supras kaip prekės komercinės kilmės nuorodą tik tuo atveju, jeigu ši forma iš karto gali būti suprantama kaip tokia nuoroda, yra nepagrįsta dėl šio sprendimo 28–30 punktuose nurodytų motyvų.

47 Antra, pagrindo dalimi, kurioje Pirmosios instancijos teismui priekaištaujama dėl to, kad skundžiamo sprendimo 44–52 punktuose jis nusprendė, jog erdvinės pakuočių formos, kurias prašoma įregistruoti kaip prekių ženklus, neturi pakankamai dizaino elementų, kad galėtų atlikti kilmės nuorodos funkciją, siekiama užginčyti Pirmosios instancijos teismo atliktą faktų vertinimą, ir todėl ji turi būti pripažinta nepriimtina dėl šio sprendimo 35 punkte nurodytų priežasčių.

48 Kalbant apie antrojo pagrindo antrąją dalį visų pirma reikia pažymėti, kad sprendimai dėl žymens įregistravimo prekių ženklu, kuriuos VRDT apeliacinės tarybos priima remdamosi Reglamentu Nr. 40/94, priklauso ribotai kompetencijai, o diskrecijai. Todėl, kaip iš esmės Pirmosios instancijos teismas nusprendė skundžiamo sprendimo 55 punkte, tokių sprendimų teisėtumas turi būti vertinamas remiantis reglamentu, o ne ankstesne Apeliacinių tarybų praktika (2005 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *BioID prieš VRDT*, C-37/03 P, Rink. p. I-7975, 47 punktas).

49 Kita vertus, Pirmosios instancijos teismas to paties sprendimo 56 punkte teisingai nusprendė, kad ankstesnės registracijos valstybėse narėse nėra lemiamos aplinkybės, tačiau į jas gali būti atsižvelgta Bendrijos prekių ženklo registracijos tikslais (žr. šiuo klausimu dėl nacionalinio prekių ženklo įregistravimo skirtingose valstybėse narėse pagal Direktyvą 89/104 minėto sprendimo *Henkel* 62 ir 63 punktus). Reikia pridurti, kad nė viena Reglamento Nr. 40/94 nuostata neįpareigoja VRDT arba ieškinio atveju – Pirmosios instancijos teismo priimti tokius pačius spendimus, kokius panašioje situacijoje priima nacionalinės institucijos (žr. šiuo klausimu minėto sprendimo *DKV prieš VRDT* 39 punktą).

50 Todėl reikia konstatuoti, kad Pirmosios instancijos teismas, išsamiai paaiškinęs priežastis, kodėl prašomiems įregistruoti prekių ženklams taikytinas Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytas atsisakymo registruoti pagrindas, pakankamai motyvavo savo sprendimą.

51 Antrasis pagrindas turi būti atmestas.

Dėl pirmojo pagrindo antrosios dalies ir trečiojo pagrindo

Šalių argumentai

52 Apeliacinio skundo pirmojo pagrindo antrąja dalimi ir trečiuoju pagrindu, kuriuos reikia nagrinėti kartu, apeliantė iš esmės nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai įvertino prašomų įregistruoti prekių ženklų skiriamąjį požymį Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto prasme atsižvelgdamas į galimų konkurentų, galinčių naudoti pastatomuosius maišelius savo prekėms, interesus.

53 Ji primena, kad pagal nusistovėjusią Bendrijos teismų praktiką kiekvienas iš Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalyje nurodytų atsisakymo registruoti pagrindų yra nepriklausomas nuo kitų ir reikalauja atskiro vertinimo. Be to, šie atsisakymo registruoti pagrindai turėtų būti aiškinami atsižvelgiant į visuomenės interesą, kuriuo grindžiamas kiekvienas iš jų.

54 Šiuo atveju Pirmosios instancijos teismas prašomų įregistruoti prekių ženklų skiriamąjį požymį vertino atsižvelgdamas į fiktyvias pagrindines formas ir galimą pastatomųjų maišelių naudojimą atitinkamoms prekėms ateityje. Klausimas, ar pastatomuosius vaisių gėrimų ir vaisių sulčių maišelius gali naudoti konkurentai, yra nesusijęs su skiriamojo požymio Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto prasme vertinimu, o priskirtinas tik tos pačios dalies c punktui.

55 Iš tikrųjų Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktą pagrindžianti visuomenės intereso sąvoka apima paprasto vartotojo, galinčio atpažinti prekių ženklu žymimas prekes ir susieti jas su konkrečiu gamintoju, interesą. Į konkurentų interesą pakankamai atsižvelgiama Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies c punkte; šia nuostata nebuvo remiamasi prieštaraujant nagrinėjamų prekių ženklų registracijai.

56 Be to, apeliantė tvirtina, kad vertindamas galimų konkurentų, galinčių naudoti pastatomuosius maišelius savo prekėms, interesą, Pirmosios instancijos teismas neteisingai neatsižvelgė į aplinkybę, kad ji jau daugelį metų tokius maišelius naudoja savo prekių pakavimui ir niekas jos nekopijuoja.

57 VRDT nurodo, kad kai prekių ženklas neturi skiriamojo požymio, visuomenės interesas nėra argumentas atsisakant įregistruoti tokį prekių ženklą pagal Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktą. Iš tikrųjų šiuo atveju vartotojai neatpažįsta šio prekių ženklo kaip prekių kilmės nuorodos. Todėl apeliantės argumentavimas šiuo atžvilgiu neturi jokio teisinio pagrindo ir turi būti atmestas kaip akivaizdžiai nepagrįstas.

58 Be to, iš skundžiamo sprendimo 54 punkto išplaukia, kad Pirmosios instancijos teismas pastatomųjų maišelių monopolizavimo galimybės nelaikė Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto taikymo kriterijumi, todėl šiuo atveju nereikia kelti klausimo, ar tokia galimybė iš tiesų egzistuoja.

Teisingumo Teismo vertinimas

59 Pagal nusistovėjusią Bendrijos teismų praktiką Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalyje išvardyti atsisakymo registruoti pagrindai yra nepriklausomi vieni nuo kitų ir privalo būti nagrinėjami atskirai. Be to, minėti atmetimo pagrindai turėtų būti aiškinami atsižvelgiant į visuomenės interesą, kuriuo grindžiamas kiekvienas iš jų. Nagrinėjant kiekvieną iš atmetimo pagrindų, visuomenės interesas, į kurį atsižvelgiama, gali ir net privalo atspindėti įvairius vertinimus pagal konkretų atmetimo pagrindą (minėto sprendimo *Henkel prieš VRDT* 45 ir 46 punktai; 2004 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *SAT.1 prieš VRDT*, C-329/02 P, Rink. p. I-8317, 25 punktas ir minėto Sprendimo *BioID prieš VRDT* 59 punktas).

60 Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktas neleidžia įregistruoti skiriamojo požymio neturinčių prekių ženklų, nes tik jo dėka prekių ženklai gali atlikti savo svarbiausią funkciją – garantuoti vartotojui ar galutiniam naudotojui prekių ženklu žymimos prekės ar paslaugos kilmę ir taip suteikti jam galimybę neklystant atskirti šią prekę ar paslaugą nuo kitos kilmės prekių ir paslaugų (be kita ko, žr. 1978 m. gegužės 23 d. Sprendimo *Hoffmann-La Roche*, 102/77, Rink. p. 1139, 7 punktą; 2002 m. birželio 18 d. Sprendimo *Philips*, C-299/99, Rink. p. I-5475, 30 punktą ir minėto sprendimo *SAT.1 prieš VRDT* 23 punktą).

61 Atsižvelgiant į Reglamentu Nr. 40/94 prekių ženklui suteiktos apsaugos apimtį, visuomenės interesas, kuriuo grindžiamas šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies b punktas, akivaizdžiai susipina su minėta pagrindine prekių ženklo funkcija (minėtų sprendimų *SAT.1 prieš VRDT* 27 punktas ir *BioID prieš VRDT* 60 punktas).

62 Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies c punktas, neleisdamas įregistruoti prekių ženklų, sudarytų tiktai iš žymenų arba nuorodų, kurie prekyboje gali būti naudojami žymėti prekių ar paslaugų, kurioms prašoma registracijos, savybėms, siekia visuomenės interesą užtikrinančio tikslo, reikalaujančio, kad tokie žymenys ir nuorodos galėtų būti laisvai naudojami visų. Todėl ši nuostata draudžia suteikti

išimtinę teisę naudoti šiuos žymenis ar nuorodas vienintelei įmonei dėl to, kad jie buvo įregistruoti kaip prekių ženklai (žr. 2003 m. spalio 23 d. Sprendimo *VRDT prieš Wrigley*, C-191/01 P, Rink. p. I-12447, 31 punktą, 2004 m. vasario 5 d. Nutarties *Telefon & Buch prieš VRDT*, C-326/01 P, Rink. p. I-1371, 27 punktą ir 2004 m. vasario 5 d. Nutarties *Streamserve prieš VRDT*, C-150/02 P, Rink. p. I-1461, 25 punktą).

63 Tokiomis aplinkybėmis, kaip teisingai nusprendė Teisingumo Teismas, kriterijus, kad negali būti registruojami prekių ženklai, kurie gali būti bendrai naudojami prekyboje atitinkamoms prekėms ir paslaugoms žymėti, yra svarbus aiškinant Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies c punktą, o ne tos pačios dalies b punktą (minėtų sprendimų *SAT.1 prieš VRDT* 36 punktas ir *BioID prieš VRDT* 62 punktas).

64 Skundžiamo sprendimo 31 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad prekių ženklai, neturintys skiriamojo požymio Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto prasme „yra ypač tie ženklai, kurie atitinkamos visuomenės požiūriu yra bendro naudojimo prekyboje pateikiant atitinkamas prekes ar paslaugas arba kurių atžvilgiu bent jau egzistuoja konkretūs požymiai, leidžiantys daryti išvadą, kad jie gali būti tam naudojami“. Be to, to paties sprendimo 41 punkto paskutiniame sakinyje jis konstatavo, kad yra konkrečių įrodymų, jog pastatomieji maišeliai „gali būti naudojami“ prekyboje pateikiant nagrinėjamas prekes, o sprendimo 42 punkto paskutiniame sakinyje nurodė, kad „numanomas tokios rūšies pakuotės vystymasis patvirtina <...>, kad ji yra bendro naudojimo“.

65 Tačiau būtina konstatuoti, kad, nepaisant šių skundžiamame sprendime esančių teiginių, Pirmosios instancijos teismas savo sprendimo nepagrindė šio sprendimo 63 punkte nurodytu kriterijumi.

66 Iš tikrųjų iš skundžiamo sprendimo 42 punkto pirmojo ir antrojo sakinių matyti, kad nenagrinėdamas klausimo, ar pastatomieji maišeliai gali būti naudojami vaisių gėrimams ir vaisių sultims, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog prašomi įregistruoti prekių ženklai neturi skiriamojo požymio, remdamasis tuo, kad tokios rūšies pakuotė jau naudojama Bendrijoje skystiems maisto produktams apskritai ir kad dėl to ji nėra labai neįprasta, jog paprasto vartotojo būtų suvokiama kaip šios kategorijos prekių ypatingos komercinės kilmės nuoroda.

67 Pirmosios instancijos teismas prie šios išvados priėjo remdamasis ne galimybe, kad pastatomieji maišeliai ateityje gali būti bendro naudojimo skystų maisto produktų sektoriuje, kuriuo jis rėmėsi atlikdamas analizę, bet faktu, kad jie jau yra bendro naudojimo. Todėl Pirmosios instancijos teismas savo išvadą grindė teisingu kriterijumi.

68 Taigi skundžiamo sprendimo 41 ir 42 punktų paskutiniuose sakiniuose Pirmosios instancijos teismas tik tarp kitko konstatavo, kad pastatomieji maišeliai ateityje gali būti apeliantės konkurentų naudojami vaisių gėrimams ir vaisių sultims.

69 Be to, reikia konstatuoti, kad skundžiamo sprendimo 32 punkte Pirmosios instancijos teismas teisingai nurodė, jog „interesas, kurį gali turėti erdvinio prekių ženklo, kurį sudaro prekės išorė, paraišką pateikusio asmens konkurentai, laisvai pasirinkti savo prekių formą ir dizainą pats savaime nėra nei atsisakymą įregistruoti tokį prekių ženklą pateisinantis motyvas, nei pakankamas šio prekių ženklo skiriamojo požymio vertinimo kriterijus“.

70 Iš tikrųjų skundžiamo sprendimo 44–54 punktuose atlikdamas prašomų įregistruoti prekių ženklų analizę Pirmosios instancijos rėmėsi ne galimų konkurentų interesu, bet tuo, ar minėti prekių ženklai leidžia paprastam vaisių gėrimų ir vaisių sulčių vartotojui nesuklystant atskirti apeliantės prekes nuo kitos kilmės prekių.

71 Iš to išplaukia, kad pirmojo pagrindo antroji dalis bei trečiasis pagrindas yra taip pat atmestini, ir todėl apeliacinis skundas turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

72 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal to paties reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi VRDT prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš apeliantės, ir pastaroji pralaimėjo apeliacinę bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. **Atmesti apeliacinį skundą.**

2. **Priteisti iš *Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG* bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.